

LÁSZLÓ ZSOLT

Az erdei kisvasút

A nap rászórta fényeit az erdőszéli fákra. Nem volt még hőség, de a katicabogarak minden levél fonákján elfoglalták már árnyékos helyüket. Az erdőszél párát lehelt, homályt lökve az emberi tekintet látómezéjébe. Kora reggelente soha senki nem jár erre. Csak a fácánok szaladgálnak, vadnyulak cikáznak át a főnyenyén és az ideges mókusok farka ver meg egy-két ágat. Az erdőszéli vasútállomás régóta várja utazó vendégeit. Kicsi vasút, szép kocsikkal, kabinokkal, tiszta, rendes mozdonnyal. Nem szerepel térképen, nincs róla közvetlenül elérhető információ, az informatika és a turisztikai reklámok jótékony hatása még nem ért el ideig. A kisvasút egyszerűen csak van, a szerelvény mindennap indul, és az abszolút megtévesztő információs táblák ellenére szinte mindig zsúfolásig teli utasokkal.

Az indító sínparhoz hátizsákos ember közelít. Rutinos mozdulattal ül be az egyik kicsi vagonba. Sodort cigarettát szív, és a kis pad alá nyújtja lábát. Üres még minden, az indulás időpontja már nincs messze. A férfi körbejártja tekintetét... és jön valódi paszományos ruhában a kalauz. Túlméretezett húsgombócként gördül fel az első vagonba. Sorjázik, odaér emberünkhöz.

– Jó napot! Van már jegye?

– Nekem nem kell jegy, a járat sorsa rajtam áll!

A tömpe orrú dagadt kalauz arca répvörösré változott.

– Ül csak itt indulásig, te, ványadt proli! Ez már nem a szocializmus, itt nincs ingyen út, amíg én vagyok a kalauz! Kicsit még üldöghelhetsz, nézelődhetsz ingyen is, de ha jön az új masiniszta és még mindig itt lebzszel, kiteszünk innen, mint egy macskaszarral telt zacskót. Addig is pá'!...

Emberünk szólni szeretett volna, el akarta mondani, hogy miért is van itt, és hogy egy nehéz éjszaka után egyedül akarta feltérképezni kora reggel a terepet.

Jöttek az első utasok, lassan kezdtek betelni a helyek. Jött ismét a vörös arcú, túlméretezett húsgombóc, a kalauz.

– Még mindig itt vagy? Késik a masiniszta, de nélküle is kiverem a szemedet, te ócska szocialista csökevény! Te városi bunkó! Megvárom, amíg megtelik a szerelvény, és ha még akkor sem fizetsz, a töködet is lerántom! ...Habár én intelligens ember vagyok, lehet, hogy nem nyúlok hozzád, de rendőrt fogok hívni!

A testes kalauz térült-fordult. Emberünk megint nem juthatott szóhoz, hát újra sodort cigarettájából szívott el egyet, és belső készítése miatt bibliai hangokhoz fordult. Magában kezdett el zsolozsmázni: – Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...

– Türelmet kérünk! – ordított a húsgombóc kalauz. – A mozdonyvezető késik. Új ember, biztosan nem talált rá az ide vezető erdei ösvényre.

Emberünk csak ült, és gondolataiban visszatértek a gyerekkori képek. Apját verték, anyját falhoz szorították a felszabadító hadsereg katonái. Nem tudta, hogy a hódítók, felszabadítók később megszállóvá lesznek. Hogy németek voltak-e vagy oroszok, már nem is emlékezett. Akkor az asztal alól nézte, befogott füllel, hogy verik az apját, hogyan vetkőztetik az anyját. A következő kép emlékeiből... – „Megy a gőzös, megy a gőzös Kanizsára...”, amit óvodásként, de már árva gyerekként mindig büszkén, szeretettel élt át. Apja nem élte túl a hős felszabadító seregek tettlegességben megnyilvánuló szeretetét. Édesanyja szociális otthonba került, szégyenből eredő idegbaja kezelhetetlenné vált. De múlt az idő, és a múlás mindig gyógyít.

Emberünk több szakmát is kitanult. A szocialista brigádmozgalomban munkatársaival szerény, de ismétlődő anyagi jutalmazásban részesültek. Aztán a rendszerváltozás után minden megváltozott. Racionalizáltak mindent és mindenkit. Emberünk gyenge idegzepte, túlságosan érzékeny és csendes viselkedése okán kikerült a világ szélfúttá rengetegébe, ahol a farkasok élni tudnak, de a bárányok térdre rognak. Így volt, így lett.

És jött a dagadt kalauz.

– Te ócska, romantikus tekintető, most vagy leszállsz, vagy úgy váglak pofán, hogy bedagad a sunyi szemed alatt az állkapcád!

Emberünk megrettent. Édesapja, édesanyja jutott az eszébe, félt a veréstől, és sokkolta a kalauz primitív letámadása. Nem volt felkészülve. Gyerekkora, emlékei és később a kezeléseik árvaként valahogy életképesebbé tették, de sosem tudott megtanulni dadogás nélkül beszélni, és megmaradt békés szemlélőnek, csendes robotolóknak. Ettől függetlenül mégis mindig bántotta, hogy a kitüntetések, kárpótlások őt mindig elkerülték, rá és családjára sosem gondolt senki az elszenvedett családi tragédia kapcsán.

A húsgombóc kalauz magyar leventéjében eléje özönlött, és vaskos öklével szájon vágta.

– Takarodj, te rohadék! Ez Magyarország, és itt mindig rendnek kell lennie!

Emberünket kilökte a kocsiból, és köpött egy nagyot. Szalonnás tokája alól hörögve nyögte, hogy itt, amíg én vagyok, rendnek kell lennie. Emberünk fél térdre ereszkedve fölemelte karját, mintha a rémült mókusokat akarta volna üdvözölni, és a zsírbíborban úszó kalauznak alázattal szólt vissza.

– Ez a vonat már nem indulhat el ma!

– Miért, te veszett féreg?!

– Csak azért, mert én volnék az új mozdonyvezető.